

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 255/2018-20

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 23. mája 2018 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti Slovak Telekom, a. s., Bajkalská 28, Bratislava, právne zastúpenej advokátom JUDr. Petrom Škerlíkom, CSc., J. Ťatliaka 8, Dolný Kubín, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na rovnosť strán v konaní podľa čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Cdo 90/2017 a jeho uznesením z 29. novembra 2017, ako aj postupom Krajského súdu v Žiline v konaní vedenom pod sp. zn. 9 Co 32/2017 a jeho rozsudkom zo 16. februára 2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti Slovak Telekom, a. s., o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 14. februára 2018 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti Slovak Telekom, a. s. (ďalej len

„sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva podľa čl. 47 ods. 3 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Cdo 90/2017 a jeho uznesením z 29. novembra 2017 (ďalej aj „uznesenie najvyššieho súdu“), ako aj postupom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 9 Co 32/2017 a jeho rozsudkom zo 16. februára 2017 (ďalej aj „rozsudok krajského súdu“)

2. Zo sťažnosti vyplýva, že Okresný súd Žilina (ďalej len „okresný súd“) vo veci sťažovateľky proti žalovanému [REDAKOVANÉ] (ďalej len „žalovaný“) o zaplatenie sumy 320,75 € vydal rozsudok sp. zn. 27 Csp 15/2016 z 28. septembra 2016 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“). Žalovaného zaviazal zaplatiť sťažovateľke sumu 245,51 € spolu s úrokmi z omeškania vo výške 5,05 % ročne od 4. júla 2015 do zaplatenia a vo zvyšnej časti (zaplatenie sumy 75,24 € s príslušenstvom) žalobu zamietol.

Sťažovateľka v sťažnosti uviedla: *„Uplatnený nárok (celý) sťažovateľovi vznikol zo zmluvy o poskytovaní verejných služieb (o pripojení), ktorú uzatvoril žalovaný s právnym predchodcom sťažovateľa, spoločnosťou [REDAKOVANÉ] 28.01.2002. Dodatok k nej, ktorým došlo k zmene zmluvy jej účastníci uzatvorili 13.12.2014.“*

Zo sťažnosti vyplýva, že okresný súd zamietnutie žaloby v časti o zaplatenie sumy 75,24 € s príslušenstvom odôvodnil tým, že dojednanie o zmluvnej pokute (so základom 100 €) bolo neprijateľnou zmluvnou podmienkou upravenou v spotrebiteľskej zmluve.

3. Sťažovateľka podala proti rozsudku okresného súdu odvolanie, ktorým žiadala, aby krajský súd potvrdil rozsudok okresného súdu v časti, ktorou okresný súd zaviazal žalovaného zaplatiť sťažovateľke sumu 245,51 € s príslušenstvom a zrušiť rozsudok okresného súdu a vrátiť vec na ďalšie konanie v časti, ktorou sťažovateľke nepriznal nárok na zmluvnú pokutu vo výške 75,24 €.

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka v odvolaní argumentovala najmä tým, že jej zmluvný vzťah so žalovaným nie je možné považovať za spotrebiteľský, že okresný súd mal

povinnosť sťažovateľku upozorniť, že mieni posudzovať zmluvnú pokutu ako neprijateľnú zmluvnú podmienku.

4. Krajský súd rozsudkom sp. zn. 9 Co 32/2017 zo 16. februára 2017 rozsudok okresného súdu vo výroku, ktorým žalobu vo zvyšnej časti zamietol, potvrdil a vo zvyšnej časti ponechal rozsudok okresného súdu nedotknutý. Krajský súd konštatoval, že okresný súd v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti potrebné pre posúdenie veci a vykonal dokazovanie, na základe ktorého dospel k správnym skutkovým a právnym záverom.

5. Sťažovateľka podala proti rozsudku krajského súdu dovolanie v zmysle § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), v ktorom zotrvala na svojich predchádzajúcich námietkach.

Najvyšší súd uznesením sp. zn. 5 Cdo 90/2017 z 29. novembra 2017 dovolanie sťažovateľky odmietol ako procesne neprípustné. V odôvodnení najvyšší súd uviedol, že dovolanie sťažovateľky smerovalo proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné.

6. Sťažovateľka v sťažnosti zotrvala na svojich námietkach a tvrdí: *„Konajúce súdy svoje rozhodnutia odôvodnili nedostatočne, čo samotné predstavuje porušenie práva na spravodlivý proces, no zároveň aj nesprávne aplikovali jednotlivé právne normy a vec nesprávne právne posúdili, v dôsledku sú rozhodnutia aj nezákonné.“*

Sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd o jej sťažnosti nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo spoločnosti Slovak Telekom. a. s. na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, tiež jej právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd ako aj jej základné právo na rovnosť sporových strán v konaní zaručené v čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci vedenej pod sp. zn.: 5 Cdo 90/2017 a jeho uznesením zo dňa 29. novembra 2017 a postupom Krajského súdu v Žiline vo veci vedenej pod sp. zn.: 9Co/32/2017 a jeho rozsudkom zo dňa 16. februára 2017, porušené boli.“

2. Zrušujú sa, rozsudok Krajského súdu v Žiline 9Co/32/2017-90 zo dňa 16.02.2017, uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn.: 5 Cdo 90/2017-114 zo dňa 29.11.2017 a vec sa vracia Krajskému súdu v Žiline na nové konanie a rozhodnutie.

3. Krajský súd v Žiline a Najvyšší súd SR sú povinní spoločne a nerozdielne nahradiť spoločnosti Slovak Telekom, a. s. trovy právneho zastupovania v sume 61,94 € na účet právneho zástupcu, advokáta JUDr. P. Škerlíka... do dvoch mesiacov od právoplatnosti nálezu.“

II.

7. V odôvodnení rozsudku krajský súd vo vzťahu k vyhodnoteniu vzťahu medzi sťažovateľkou a žalovaným ako vzťahu spotrebiteľského uviedol: „Žalobca ako obchodná spoločnosť figuroval pri kontraktácii ako podnikateľ, pričom žalovaný konal ako fyzická osoba – nepodnikateľ prijímajúci predmetnú službu.“ Poukázal tiež na to, že § 52 Občianskeho zákonníka nerozlišuje medzi poctivým a nepoctivým spotrebiteľom.

K námietke zmluvnej pokuty ako neprijateľnej zmluvnej podmienky krajský súd uviedol: „Musí sa však jednať o zmluvnú pokutu, ktorá obstoje v rámci súdnej kontroly neprijateľných podmienok v spotrebiteľských zmluvách so zreteľom na povahu, obsah a všetky osobitosti právneho úkonu. Podmienky, za akých žalobca dohoduje zmluvnú pokutu v štandardných zmluvách, aj podľa názoru odvolacieho súdu poškodzujú spotrebiteľa.“

Súd musí brať pri vyhodnocovaní neprijateľnej zmluvnej podmienky do úvahy aj ostatné zmluvné podmienky a okolnosti, za ktorých je zmluva uzavretá (čl. 4 ods. 1 smernice Rady č. 93/13/EHS, § 41 Občianskeho zákonníka). Žalobca ponúka žalovanému svoje služby ako spotrebiteľovi prostredníctvom štandardných zmlúv, ktoré má vopred pripravené, a v ktorých spotrebiteľ nemôže zmluvné podmienky ovplyvniť.

Pokiaľ ide o námietky týkajúce sa potreby upozornenia žalobcu na posudzovanie zmluvnej pokuty ako neprijateľnej zmluvnej podmienky, k tomu treba uviesť, že daná otázka mala výlučne právny charakter. V tejto súvislosti nemohlo ísť o prekvapivé rozhodnutie.“

8. Z uznesenia najvyššieho súdu vyplýva: «Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom

súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom... Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami.

Pokiaľ „postupom súdu“ nie je rozhodnutie súdu - finálny (meritórny) produkt prejednávania veci v civilnom sporovom konaní, potom už „postupom súdu“ vôbec nemôže byť ani časť rozhodnutia - jeho odôvodnenie (obsah, spôsob, kvalita, výstižnosť, presvedčivosť a úplnosť odôvodnenia), úlohou ktorej je vysvetliť dôvody, so zreteľom na ktoré súd rozhodol.

Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f/ CSP nemožno považovať to, že súdy neodôvodnili svoje rozhodnutia podľa predstáv dovolateľky. Žalobkyňa tak neopodstatnene namieta existenciu vady v zmysle § 420 písm. f/ CSP.»

K tvrdeniu, že nariadenie pojednávania na prejednanie odvolania si vyžadoval verejný záujem, najvyšší súd zaujal takéto stanovisko: „V danom prípade išlo o odvolanie podané v súkromnoprávnom spore, ktorého prejednanie na odvolacom pojednávaní nevyžadoval verejný záujem. Preto postupom odvolacieho súdu, ktorý bol v súlade so zákonom nemohlo dôjsť k porušeniu práva žalobkyne na spravodlivý súdny proces.

Hodnota spotrebiteľského sporu bez príslušenstva neprevyšovala sumu 1000 €, jednalo sa o otázku jednoduchého právneho posúdenia a skutkové tvrdenia strán sporu sporné neboli (nakoľko žalovaný bol v priebehu celého konania nečinný). Súd prvej inštalcie preto nebol na prejednanie veci samej povinný nariadiť pojednávanie.“

Sťažovateľka odôvodňovala vadu konania v zmysle § 420 písm. f) CSP tiež tým, že okresný súd postupoval v rozpore s § 298 CSP, pokiaľ vo výroku rozhodnutia neuviedol znenie neprijateľnej zmluvnej podmienky. Najvyšší súd v odôvodnení uznesenia uviedol: «Neuvedením znenia neprijateľnej zmluvnej podmienky do výroku rozhodnutia súdu nedochádza do zásahu práv dodávateľa (žalobkyne). V prípade, ak súd prvej inštalcie určí neplatnosť niektorého ustanovenia spotrebiteľskej zmluvy, avšak vo výroku rozhodnutia necituje znenie neprijateľnej zmluvnej podmienky, má to ten následok, že jeho rozhodnutie nemôže mať budúci všeobecný („precedentný dopad“) v zmysle novozaloženej povinnosti dodávateľa zdržať sa ďalšieho používania určitého ustanovenia spotrebiteľskej zmluvy.

Dovolateľka preto neopodstatnenie namieta, že došlo k zaťaženiu konania vadou v zmysle § 420 písm. f/ CSP.»

Vo vzťahu k námietke o porušení kontradiktórnosti konania najvyšší súd uviedol: „... žalobkyňa mala možnosť namietať rozhodnutie súdu prvej inštancie v riadnom opravnom prostriedku. Žalobkyňa túto možnosť využila a uplatnila... Odvolací súd sa s jej námietkami, ktoré hodlala predostrieť súdu prvej inštancie, v odôvodnení svojho rozhodnutia dostatočne vypořiadal. Dovolací súd poukazuje, že v danej situácii žalobkyňa už cestou riadneho opravného prostriedku dosiahla sledovaný účel, jej tvrdenie o porušení práva na spravodlivý súdny proces nemá tak žiadne opodstatnenie... Pre záver o rešpektovaní zásady kontradiktórnosti je z materiálneho hľadiska postačujúce, pokiaľ bola táto zásada dodržaná v súdnom konaní ako celku. Preto nedošlo k porušeniu princípu rovnosti zbraní a práva na kontradiktórne konanie strán sporu.“

III.

9. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

10. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľov. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, návrhy podané oneskorene, ako aj návrhy

zjavne neopodstatnené môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

11. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde.

Podľa čl. 47 ods. 3 ústavy všetci účastníci sú si v konaní rovní.

12. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

13. Sťažnosť treba považovať za zjavne neopodstatnenú. O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (m. m. I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (napr. IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08).

14. Jadrom sťažnosti je námietka sťažovateľky: „...*prvostupňový súd vyhodnotil Zmluvnú pokutu ako neprijateľnú zmluvnú podmienku, hoci na to neboli splnené procesné podmienky.*“ *Sťažovateľka vidí porušenie svojich základných práv aj v tom, že „... sa dozvedela o názoroch, či skôr nesprávnych predstavách Súdu až z odôvodnenia Rozsudku*

OS... Preto Krajský súd bol... v odvolacom konaní povinný zopakovať, resp. doplniť dokazovanie a z tohto dôvodu nariadiť v odvolacom konaní pojednávanie.“

Porušenie práva na súdnu ochranu a spravodlivý proces sťažovateľka ďalej odôvodňuje: *„nedošlo k zopakovaniu a doplneniu dokazovania, ale naopak k nekritickému a nepreskúmateľnému potvrdeniu rozhodnutia bez vysporiadania sa so závažnými odvolacími dôvodmi a argumentáciou sťažovateľa, a to všetko bez nariadenia pojednávania, ktorého potreba bola okrem opätovného dokazovania daná navyše aj verejným záujmom na prerokovaní veci na pojednávaní.“* Napokon sťažovateľka namieta: *„... rozhodnutia odôvodnili nedostatočne, čo samotné predstavuje porušenie práva na spravodlivý proces, no zároveň aj nesprávne aplikovali jednotlivé právne normy a vec nesprávne právne posúdili, v dôsledku sú rozhodnutia aj nezákonné.“*

15. Ani jednu z uplatnených námietok nepovažuje ústavný súd za dôvodnú.

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmavať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie veci všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natolko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (m. m. II. ÚS 386/2017, I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu

16. Ústavný súd poukázaním na obsah citovaného odôvodnenia rozhodnutia krajského súdu dospel k záveru, že krajský súd dal jasnú a zrozumiteľnú odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, ktoré sťažovateľka v konaní nastolila. V napadnutom rozhodnutí vysvetlil skutkové aj právne okolnosti opodstatňujúce jeho rozhodnutie. Z napadnutého rozhodnutia je tiež zrejmé, ako sa krajský súd vysporiadal s tými z argumentov sťažovateľky, ktoré mali pre rozhodnutie podstatný význam.

Skutočnosť, že sa sťažovateľka so závermi všeobecných súdov nestotožňuje, nemôže sama osebe založiť odôvodnenosť ústavnej sťažnosti (m. m. I. ÚS 10/2012).

Stotožňujúc sa s rozhodnutím krajského súdu v časti namietaného porušenia už označených základných práv, ústavný súd odmietol túto časť sťažnosti ako zjavne neopodstatnenú.

K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom najvyššieho súdu

17. Vo vzťahu k uzneseniu najvyššieho súdu ústavný súd najprv zdôrazňuje, že odmietnutie dovolania ako procesne neprípustného *a priori* neznamena, že dovolací súd odmietol poskytnúť súdnu ochranu základným právam dovolateľa. Odmietavým výrokom dovolací súd záväzne konštatuje, že nie je naplnený žiaden zákonný dôvod procesnej prípustnosti dovolania. Svojou podstatou teda ide o rozhodnutie vo veci, avšak „vecou“ je procesná prípustnosť dovolania, nie predmet základného konania (m. m. III. ÚS 356/2016).

18. Ústavný súd tiež poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, v ktorej opakovane zdôrazňuje, že otázka posúdenia, či sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí v zásade do výlučnej právomoci najvyššieho súdu, nie do právomoci ústavného súdu. Otázka posúdenia prípustnosti dovolania je otázkou zákonnosti a spôsob jej riešenia sám osebe nemôže viesť k záveru o porušení sťažovateľkou označených práv (m. m. II. ÚS 324/2010).

19. Vo vzťahu k vecnému rozsahu ústavného prieskumu napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu ústavný súd konštatuje, že najvyšší súd sa v napadnutom rozhodnutí ústavne relevantným spôsobom zaoberal kľúčovými dovolacími námietkami, ktoré sťažovateľka v dovolaní uplatnila, a právne závery, ktoré k nim zaujal, sú primeraným spôsobom odôvodnené a zodpovedajú obsahu a zmyslu právnych noriem, ktoré najvyšší súd pri rozhodovaní o dovolaní aplikoval. Napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu je podľa názoru ústavného súdu z ústavného hľadiska akceptovateľné a udržateľné.

20. Ústavný súd poukazuje na to, že súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je povinnosť súdu akceptovať dôvody prípustnosti opravného prostriedku uvádzané sťažovateľmi, v dôsledku čoho ich „nerešpektovanie“ súdom ani nemožno bez ďalšieho považovať za porušenie označeného základného práva podľa ústavy a práva podľa dohovoru. V inom prípade by totiž súdy stratili možnosť posúdiť, či zákonné dôvody (ne)prípustnosti podaného dovolania boli naplnené. Takýto postup a rozhodnutie dovolacieho súdu procesný predpis výslovne umožňoval, preto použitý spôsob v konkrétnom prípade nemohol znamenať odoprenie prístupu sťažovateľke k súdnej ochrane v konaní o mimoriadnom opravnom prostriedku (m. m. I. ÚS 490/2017).

K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 47 ods. 3 ústavy postupom krajského súdu a najvyššieho súdu

21. Porušenie základného práva na súdnu ochranu porušením princípu rovnosti účastníkov v konaní (čl. 47 ods. 3 ústavy), ktorý je inak súčasťou práva na spravodlivé súdne konanie, sťažovateľka odôvodnila: *„Odkiaľ však dospeli (ktorýkoľvek z konajúcich súdov) k záverom za akých okolností boli Zmluva, či Dodatok uzatvorené, to už nevedol. A ani nemohol uviesť, okrem toho, čo uviedol sťažovateľ v žalobe a Odvolaní mu žiadna okolnosť nemohla byť známa, lebo rozhodoval bez nariadenia pojednávania.“*

Ústavný súd považuje za potrebné zdôrazniť, že čl. 47 ods. 3 ústavy upravuje rovnosť účastníkov v súdnom konaní z hľadiska možnosti uplatňovania ich procesných práv. Pokiaľ sťažovateľka dôvodí tým, že k porušeniu tohto článku malo dôjsť ústavne

nekonformnou aplikáciou hmotného práva, takáto situácia v danom prípade nenastala (m. m. II. ÚS 71/2015).

Ústavný súd konštatuje, že keďže nezistil svojvoľnosť alebo arbitrárnosť rozsudku krajského súdu ani uznesenia najvyššieho súdu v súvislosti s označeným čl. 46 ods. 1 ústavy, nemohlo dôjsť k arbitrárnosti týchto rozhodnutí ani v súvislosti s namietaným porušením čl. 47 ods. 3 ústavy.

22. Nad rámec uvedených skutočností ústavný súd konštatuje, že vzhľadom na výšku zmluvnej pokuty (75 €) ide o prípad posudzovaný ako tzv. bagateľná vec, kde sa vzhľadom na konkrétne okolnosti prípadu zakladá z hľadiska doterajšej judikatúry ústavného súdu (m. m. IV. ÚS 358/08, ako aj IV. ÚS 340/2014, III. ÚS 529/2014, II. ÚS 468/2015, II. ÚS 357/2015, II. ÚS 149/2018, II. ÚS 136/2018) dôvod na odmietnutie sťažnosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde už pri jej predbežnom prerokovaní z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

23. Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti nezistil v skutkových a právnych záveroch napadnutých rozhodnutí krajského súdu a najvyššieho súdu nič ústavne nekonformné, čo by nasvedčovalo ich arbitrárnosti alebo ústavnej neakceptovateľnosti.

Berúc do úvahy uvedené skutočnosti, ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to vyplýva z výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. mája 2018